

1950-05-28 - SS Pius XII - Homilia. In Canonizatione Beatæ Ioannæ Valesiæ
A. A. S., vol. XXXXII (1950), n. 9 - 10, pp. 466 - 469

IN SOLEMNI CANONIZATIONE BEATÆ IOANNÆ VALESIAE, GALLIAE REGINAE,
IN VATICANA BASILICA VATICANA HABITA

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI PIO PP. XII

Die XXVIII mensis Maii, Anno Domini MCML

[...] *Tum Beatissimus Pater, in Cathedra sedens, sic definivit:*

Ad honorem Sanctæ et Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholice et Christianæ Religionis augmentura, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione præhabita et divina ope sæpius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio; Beatam Ioannam, Gallia Regina, Sanctam esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illius memoriam quolibet anno die eius natali, quarta nempe Februarii, inter Sanctas nec Virgines nec Martyres, pia devotione recolere debere. In nomine Patris et Spiritus Sancti. Amen.

Venerabiles Fratres, dilecti Fili,

Discite a me, quia mitis sum et humilis corde: et invenietis requiem animabus vestris»¹. Haec Divini Redemptoris sententia menti Nostræ succurrit, dum vitæ cursum recogitamus S. Ioannæ, Gallia Regina, cui summos decrevimus tribuendos sanctitudinis honores. Mitissima siquidem atque humillima ea fuit; sed christiana illa animi demissione, quæ non mentis hebetatio est, non debilitas voluntatis, sed veri nominis virtus. Virtutem dicimus, quæ ob illatas iniurias, etsi atrocissimas, perturbatos animi motus comprimere, temperare ac dirigere valet; virtutem, quæ mortalibus dominium sui præbet; quæ tranquillitatem, serenitatem ac pacem donat; quæ in tristibus lætisve rebus oculos ad Cælum convertere iubet, ubi unusquisque post terrestre hoc exsilium præmium tam excelsum assequi poterit, ut humanæ omnes amplitudines ac dignitates res caducae prorsus, inanes ac vacuæ videatur.

Regio genere orta, inde a puerilibus annis non Aulae fastos, non sæculi pompas, non effusas suæ aetatis lætitiæ in deliciis habebat, sed potius umbratili vacare vitæ, pietatem colere erga Deum et Deiparam Virginem, ac benignissimam, quotiescumque poterat, in egenos præbere largitatem.

Adhuc puella in matrimonium tradita, parentibus demisso animo obtemperavit; attamen in coniugio, in quo duos ac viginti annos vixit, non placidam illam iucunditatem assecuta est, non materni muneris gaudia, quibus plerumque huius in vitæ adiunctis frui licet, sed poenas, sed spinas acutissimas, ac postremo sui viri neglectionem amplissimæque frustrationem dignitatis suæ.

Ioanna hisce in acerrimis aerumnis adversisque rebus excelsa fortitudine, una cum humilitate ceterisque animi ornamentis coniuncta, mirabili quodam modo prædita apparuit; serenam reclinavit frontem; atque hominibus nobilitate illa eximia pepercit, quam christiana virtus adauget, atque internus externusque exornat divinæ gratiæ nitor. Itaque dilabenti a suis oculis terrestri regno pacate libenterque vale dixit, ut facilius atque impensius ad Dei Regnum assequendum ac dilatandum allaborare posset. Religionis ac caritatis operibus se dedit totam, suasionem præsertim atque exemplo permota Sancti Francisci a Paula; atque ita evenit ut quæ dilectissimo populo suo regia dignitate præire non posset, præclarissimæ virtutis splendore antecelleret ac præluceret.

Quod autem iam diu sua mente versabat consilium, sacrarum nempe virginum Ordinem constituendi, quæ longe a terrenarum rerum tumultu serenam in claustris vitam agerent, quæ precibus caelestibusque contemplationibus vacarent, atque sponte ultroque susceptis corporis castigationibus ac cruciatibus suas proximorumque labes expiant, id tandem aliquando, cum iam proxima esset ab extremo terrestri sui exsilii exitu, suavissima cum animi voluptate ad effectum deducere potuit. Quod quidem ab se conditum Ordinem Deiparæ Virgini dicatum voluit, quam tantopere inde a tenella aetate adamabat ac venerabatur.

Ac præterea, ut intimam suam, qua Deo donante fruebatur, animi serenitatem cum ceteris pro facultate participaret, virorum ac mulierum consociationem condidit; quam idcirco a pace nuncupatam voluit, ut omnes, qui institutum huiusmodi amplecterentur, in id potissimum totis viribus contenderent, ut illa, quæ e Cælo oritur, veri nominis pax in hominum animis, in ipsaque agitatione vitæ, summa cum privata ac publica utilitate reapse et efficaciter vigeret. Quod quidem institutum nemo est qui non videat quam opportunum illis temporibus fuerit, quibus nimio sæpius acerrima odia populos perturbabant, domesticos convictus in contrarias distrahebant partes, ac vel ipsa humanæ societatis fundamenta discordiis, contentionibus, ac non raro bellicis etiam conflictationibus subruere minabantur.

At si tempestate illa peropportuna erat, non minus profecto hac nostra aetate perutile est; quandoquidem haud leviora, ut omnes vident, incumbunt discrimina, haud minores dissensiones simultatesque animos disiungunt,

¹ *Matth.* 11, 14

atque operosam civium vitam tumultuarie saepenumero commovent non sine magno cum communis utilitatis detrimento.

Id igitur nobis conciliet suis exemplis suisque monitis haec Sancta novensilis, id nobis a Deo impetret e caelasti solio, ubi sempiternis laetatur gaudiis, ut omnes restinctis odiis se invicem ament; ut mutuis asperrimisque discidiis iustitia et caritate feliciter compositis, fraterna tandem actuosaque conspiratione cuncti populi coniungantur; ut Nationes denique, detrimentosis ac perniciosis sedatis pacatisque discordiis ac peculiaribus cuiusque suis concordatis rationibus, quasi unam efficiant magnamque familiam, quae, animis ac viribus quasi consertis, ad communem omnium procedant assequendam prosperitatem ac pacem.

At hoc potissimum, hoc imprimis impetret rogamus, sine quo cetera omnia nihil possunt, nihil valent; ut nempe mortalium animos divinus refoveat amor, christiana erga omnes impellat caritas, atque evangelica praecepta temperent, moderentur et dirigant.

In eius vitam intueantur omnes, ab eaque intellegant non humanas amplitudines, non divitias, non saeculi voluptates felicitatem hominibus impertire posse, sed virtutem solummodo, qua «*nihil est... formosius, nihil pulchrius, nihil amabilius*»². Ad eam igitur potiundam, divina suffulti gratia, contendamus omnes; atque ita aliquando poterimus sempiternam illam attingere beatitatem, quae nescit occasum. Amen.

---

² Cic. Fam. 9, 14